Yttrande från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om förpackningar och förpackningsavfall, om ändring av förordning (EU) 2019/1020 och direktiv (EU) 2019/904 och om upphävande av direktiv 94/62/EG

(COM(2022) 677 final – 2022/0396(COD))

(2023/C 228/16)

Föredragande: **István KOMORÓCZKI**

Medföredragande: **Panagiotis GKOFAS**

Remiss	Europaparlamentet, 13.3.2023
	Rådet, 8.3.2023
Rättslig grund	Artiklarna 114 och 304 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt
Ansvarig sektion	Sektionen för jordbruk, landsbygdsutveckling och miljö
Antagande av sektionen	13.4.2023
Antagande vid plenarsessionen	27.4.2023
Plenarsession nr	578
Resultat av omröstningen	
(för/emot/nedlagda röster)	153/0/1

1. Slutsatser och rekommendationer

1.1 Avfall som genereras av förpackningar fortsätter att öka över hela världen och är ytterst skadligt för vår hälsa, våra liv, våra ekonomier och vår planet om det inte hanteras på rätt sätt. Europeiska ekonomiska och sociala kommittén (EESK) välkomnar därför detta initiativ och uppmanar kommissionen att ta itu med frågor kring förpackningar, förpackningsavfall och förpackningsstrategier på ett samordnat sätt och att harmonisera reglerna i hela EU.

1.2 Det krävs evidensbaserade politiska åtgärder för att säkerställa bästa möjliga miljöresultat. Utmaningarna med klimatförändringarna ger Europa tillfälle att bygga upp en hållbar och framtidsorienterad industriell bas. EESK rekommenderar att alla kommande politiska initiativ ska bygga på vetenskapliga rön och på en god förståelse av deras faktiska miljöpåverkan. Det är strategiskt sett en god idé att främja användningen av livscykelanalysmetoden som ett verktyg för att granska produkters miljöpåverkan under hela deras livscykel.

1.3 EESK stöder de pågående insatserna för att minska förpackningsavfallet, eftersom det har en ytterst negativ inverkan på miljön. Samtidigt beklagar kommittén att förslaget inte innehåller någon grundlig analys av de förväntade effekterna på miljön, människors hälsa och ekonomiska aktörer. Förpackningar spelar en nyckelroll när det gäller att garantera livsmedlens säkerhet, hälsosamhet och kvalitet. Ur detta perspektiv bör miljöskydd samt konsumenternas säkerhet tas upp i den nya förordningen.

1.4 EESK betonar att återanvändning och påfyllning är långt ifrån de bästa alternativen ur klimat- och miljösynpunkt. På grund av långa transportsträckor jämfört med vid lokal insamling och materialåtervinning kommer den ökade logistiken att få en negativ effekt. Rengöring av påfyllningsbara flaskor eller av glas, porslin och bestick som kan återanvändas ökar energiförbrukningen, utsläppen och vattenförbrukningen. EESK beklagar återigen avsaknaden av en ordentlig konsekvensbedömning i detta avseende.

1.5 De ekonomiska konsekvenserna kommer helt klart att vara avhängiga av den exakta ordalydelsen i de delegerade akter som planeras, som ska antas inom bara fem år efter antagandet av förordningen. Enbart det faktum att de konkreta parametrarna i reglerna kommer att bli kända först efter antagandet av den föreslagna förordningen skapar en enorm osäkerhet för företagen och innebär ett allvarligt hot mot investerings- och innovationscykeln.

1.6 Kommittén uppmanar till att alla berörda parter, däribland arbetsmarknadens parter, ekonomiska aktörer, arbetstagare, konsumenter, konsumentskyddsorganisationer, miljöorganisationer och Europeiska plattformen för berörda aktörer inom den cirkulära ekonomin, ska involveras i genomförandet av den nya förordningen. Införlivandet av den uppdaterade lagstiftningen i nationell lagstiftning får inte innebära att man påför onödiga administrativa eller operativa bördor på små och medelstora företag. I detta avseende är det viktigt att se till att tidsfristerna för genomförande och ikraftträdande är lämpliga. EESK påpekar att förordningen ersätter den roll för materialåtervinning som fastställs i paketet om den cirkulära ekonomin med artikel 26, som är direkt tillämplig på alla ekonomiska aktörer, oavsett om den är miljöeffektiv eller inte, i kombination med en påtvingad begränsning av användningen av förpackningar, oavsett om den kommer att leda till hälsorisker eller till en försämring av miljön.

1.7 Angående kriterierna för ”materialåtervunnet i större skala” föreslår EESK att procentandelen för förpackningsavfall som materialåtervinns i större skala (insamlade, sorterade och materialåtervunna förpackningar i medlemsstaterna) höjs från 75 % till 90 % av EU:s befolkning och samtidigt omfattar minst två tredjedelar av EU:s medlemsstater senast 2030, så att genomförandet blir effektivt. Kommittén stöder också införandet av klasser för materialåtervinningsbarhet och utfasningen av de sämsta förpackningarna i klass E senast 2030.

1.8 EESK rekommenderar att obligatoriska mål för innehåll av återvunnet material endast övervägs och tillämpas på specifika förpackningsmaterial, där detta skulle kunna leda till ökad användning av återvunnet material (t.ex. plast). När det gäller stålförpackningar skulle obligatoriska mål för innehåll av återvunnet material kunna vara skadliga och leda till störningar på stålskrotsmarknaden. Därutöver bör kriterierna för förpackningars materialåtervinningsbarhet omfatta kraven på design för materialåtervinning, separat insamling och effektiv sortering, och materialets förmåga att materialåtervinnas flera gånger. Dessutom bör alla föreslagna avfallsminskningsmål som fastställs i förordningen fastställas per material (materialspecifika mål), med beaktande av deras särdrag och materialåtervinningsgrad.

1.9 EESK ifrågasätter också hur effektivt ett schablonmål på 15 % är, eftersom detta verkar diskriminerande på konsumenter från länder med relativt låg generering av förpackningsavfall per capita. Statistiska uppgifter visar att genereringen av förpackningsavfall i länder med högre konsumtion är upp till tre gånger högre än i länder med låg konsumtion, men trots det förväntas alla länder utan åtskillnad minska förpackningsmängden per konsument med 15 %. Målet bör i stället beräknas på grundval av antalet invånare, ekonomisk verksamhet, industriproduktion och invånarnas inkomster.

1.10 EESK efterlyser tillämpning och efterlevnadskontroll av skydds- och stödsystem (allmän utbildning, fortbildning, kollektiva förhandlingar, ersättningssystem och övergångar till andra branscher) för de arbetstagare som är anställda i branscher som håller på att ställa om, och som snart kommer att påverkas av genomförandet av den reviderade förordningen och behöva flytta över till andra branscher.

1.11 Kommittén uppmanar medlemsstaterna att lansera strategier för att utveckla reparationsbranschen och reparationsverkstäder genom att uppmuntra till investeringar i reparationsmaskiner, sänka priset på reservdelar och skapa synergier mellan sektorer.

1.12 Förpackningar är en bransch som utvecklas snabbt och som omfattar många arbetstillfällen. Det är därför nödvändigt att regelbundet genomföra konsekvensbedömningar och att omsorgsfullt övervaka ny lagstiftning i medlemsstaterna, på både central och lokal förvaltningsnivå, eftersom de är betydelsefulla för att bedöma effekterna på den ekonomiska lönsamheten, arbetstillfällen och den miljömässiga hållbarheten.

1.13 Kommissionen uppmanas att anta en differentierad och skräddarsydd ram för att utvärdera, övervaka och jämföra förpackningsstrategier för olika produkter. För att minska mängden förpackningsavfall bör det verkliga förpackningsbehovet regelbundet bedömas och optimerade lösningar övervägas på nytt. När det gäller de välfungerande nationella retursystemen kommer det att vara viktigt att hitta metoder för hur de befintliga nationella streckkoderna kan fortsätta att användas och fungera parallellt med de nya EU-streckkoderna.

1.14 Konsumenterna bör involveras och uppmuntras att återanvända, returnera eller materialåtervinna förpackningsmaterial på ett optimalt sätt, via positiva och negativa kompensationsmekanismer. Konsumenterna kommer att spela en viktig roll i retursystemet, när det gäller återanvändning och påfyllning, och EESK efterlyser upplysnings- och utbildningskampanjer som hjälper konsumenterna att lättare se och förstå sin roll.

1.15 EESK uppmanar rådet och Europaparlamentet att samarbeta nära med lokala och regionala myndigheter och ekonomiska aktörer för att undersöka hur man bäst kan genomföra märkningssystemet i praktiken.

1.16 Avfallets kvalitet och kvantitet avgör huruvida det kan materialåtervinnas. EESK uppmanar medlemsstaterna att utvärdera de miljömässiga och ekonomiska konsekvenserna av den nödvändiga avfallshanteringen under planeringsfasen.

1.17 När det gäller lagstiftningsprinciperna blandar man i förordningen en norm som direkt påverkar enskilda ekonomiska aktörer med ett direktiv som syftar till att uppnå rammål för medlemsstaterna. Den bör därför delas upp i två lagstiftningsakter. Å ena sidan ett direktiv med mål för medlemsstaterna när det gäller hantering av förpackningar och förpackningsavfall. Å andra sidan en förordning om grundläggande krav för förpackningar och krav på deras materialåtervinningsbarhet och märkning.

1.18 När det gäller avfallsminskning rekommenderar EESK att översynen av lagstiftningen om förpackningar och förpackningsavfall åtföljs av en översyn av deponidirektivet (rådets direktiv 1999/31/EG ([1])) för att minska mängden deponerat avfall.

2. **Bakgrund och grunder**

Behovet av att kontinuerligt beakta förpackningarnas inverkan på miljön

2.1 Globalt sett är de flesta förpackningar engångsförpackningar som antingen kastas eller materialåtervinns i stället för att återanvändas. Miljömyndigheter i större industriländer beräknar att nästan hälften av allt fast kommunalt avfall utgörs av livsmedel och material som används i livsmedelsförpackningar ([2]).

2.2 På grund av det slöseri med värdefulla resurser och de föroreningar som orsakas av detta system för konsumtion och bortskaffande är vår hälsa, miljön, hållbarheten och världens klimat allvarligt hotade.

2.3 Det är därför viktigt att kommissionen tillsammans med alla berörda parter regelbundet övervakar förpackningsavfallet samt insamlingen, hanteringen och återanvändningen av det.

2.4 Industrier under omställning, liksom anställda och små näringsidkare inom vissa granskade sektorer, förväntas drabbas av allvarliga svårigheter och förlorade intäkter eller arbetstillfällen på grund av en minskning av den totala omsättningen till följd av substitutionseffekten. System för socialt skydd och omskolningsinitiativ skulle kunna lindra denna effekt.

2.5 På samma sätt kan en del regioner som förlitar sig på en viss förpackningsteknik och industriproduktion komma att drabbas av förlust av arbetstillfällen och utflyttning av både hög- och lågkvalificerade arbetstagare på kort sikt. Skräddarsydda strategier på lokal nivå är nödvändiga för att undvika kompetensflykt och utflyttning från landsbygdsområden och industriregioner.

2.6 Det är mycket viktigt att övervaka effekterna av genomförandet av lagstiftningen genom en permanent utvärderingsmekanism, för att se över varje lands resultat, utbyta bästa praxis och föreslå parametriska översyner. Potentiella uppgraderingar av branschernas tekniska kapacitet att återanvända och materialåtervinna specifika material (t.ex. biologiskt nedbrytbar plast) måste beaktas, med särskild tonvikt vid folkhälsan och långsiktiga miljöeffekter.

Verktyg som stöds av Europeiska kommissionen för hantering av frågor som rör förpackningar och förpackningsmaterial

2.7 I kommissionens förslag till förordning beskrivs de viktiga roller som digitaliseringen och hållbarheten spelar för att minska förpackningarna och förpackningsavfallet. Det är viktigt att anpassa dem till varandra, eftersom de är avgörande för att uppnå målen i den gröna given och stärka Europas motståndskraft, framtida välstånd och hållbarhet.

([1]) Rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall (EGT L 182, 16.7.1999, s. 1).
([2]) https://foodprint.org/issues/the-environmental-impact-of-food-packaging/

Natur- och energiresurser som krävs i anslutning till förpackningar – problem och lösningar

2.8 Moderna livsmedelsförpackningar – ett stort användningsområde för förpackningsmaterial – är ett sätt att göra livsmedel tillförlitliga, hygieniska, lagringståliga och säkra. De flesta livsmedelsförpackningar är dock fortfarande engångsförpackningar och kan inte materialåtervinnas helt och hållet om de inte separeras ordentligt av andra materialfraktioner och samlas in, eftersom de antingen är nedsmutsade med livsmedel, alltför små eller flerskiktade.

2.9 Varje förpackningstyp kräver ett flertal resurser, bland annat energi, vatten, kemikalier, råolja, mineraler, trä och textilier. Vid tillverkningen genereras dessutom ofta avloppsvatten och slam som innehåller skadliga kemikalier, samt utsläpp till luften av växthusgaser, tungmetaller och partiklar.

2.10 Olika konstgjorda och syntetiska material, däribland keramik, glas, metall, papper, pappkartong, kartong, vax, trä och i tilltagande utsträckning plast, används för att skapa moderna livsmedelsförpackningar. De flesta av dessa förpackningar är tillverkade av glas, hårdplast, papper och pappkartong. Även om vissa nyare plastsorter framställs av majs och andra växtmaterial tillverkas de flesta fortfarande av råolja och innehåller tillsatser såsom polymerer.

2.11 Det är ytterst viktigt att kommissionen i förslaget fastställer ett minsta, obligatoriskt biobaserat innehåll på minst 60 % för komposterbara förpackningar. Pappkartonger är ofta invändigt beklädda med osynlig plast, och många olika förpackningstyper är märkta med text som innehåller tryckfärg.

2.12 Den ökade användningen av olika typer av förpackningar, jämte den låga återanvändnings- och materialåtervinningsgraden, kan komma att hindra skapandet av en cirkulär ekonomi med låga koldioxidutsläpp i EU.

2.13 EESK anser att komposterbara förpackningar som är säkra i kontakt med livsmedel är den lämpligaste lösningen och spelar en viktig roll för att säkerställa att en större andel avfall är biologiskt nedbrytbart. Det skulle också minska mängden icke biologiskt nedbrytbar plast, som annars skulle förorena komposten.

3. **Plastförpackningar**

3.1 FN bedömer att plastföroreningen av haven är en global katastrof, främst på grund av mängden livsmedelsförpackningar av plast som har hamnat i floder ([3]). Detta väcker oro för alla vattenlevande arter.

3.2 Medlemsstaterna kommer att behöva överväga en ny strategi för plast som bygger på den cirkulära ekonomin. De kan främja utvecklingen av cirkulära förpackningsalternativ genom att välja andra material eller specifika polymermaterial för att säkerställa en betydligt högre materialåtervinningsbarhet. När det inte är möjligt att materialåtervinna plast bör den användas för att producera biobränsle.

4. **Permanenta material, materialåtervinningsdata och problem med målen för påfyllning avseende flaskor för alkoholhaltiga drycker**

4.1 Olika förpackningsmaterial för livsmedel har olika egenskaper och beståndsdelar, vilka påverkar deras materialåtervinningspotential. Material som aluminium, glas och stål betraktas som ”permanenta material”, eftersom de uppvisar minimal nedbrytning under sin livslängd och kan materialåtervinnas i all oändlighet utan att förlora sin kvalitet eller sina inneboende materialegenskaper.

4.2 Intresset för permanenta material har vuxit avsevärt och parallellt med det kretsloppsekonomiska tänkandet. Sådana material måste erkännas på lämpligt sätt i framtida lagstiftning, genom att framtida politik effektivt stöder materialåtervinning av dem.

4.3 Fiberbaserade förpackningar och förpackningar av andra naturmaterial kan stödja tillväxt som är frikopplad från resursanvändningen. Sådana förpackningar tillverkas av förnybara material och är samtidigt hållbara, attraktiva, återvinningsbara och biologiskt nedbrytbara. Enligt nyligen genomförda studier kan fiberförpackningar återvinnas mer än 25 gånger, vilket gör dem till ett viktigt inslag i den cirkulära ekonomin.

([3]) https://www.newscientist.com/article/mg25333710-100-pollution-is-the-forgotten-global-crisis-and-we-need-to-tackle-it-now/

4.4 Materialåtervinningsgraden för glasförpackningar i EU under 2020 uppgick till i genomsnitt 76 % ([4]), med visst utrymme för förbättringar i insamlingssystemen och sorteringen i vissa medlemsstater. År 2017 uppgick den till 95 % i Sverige, 88,4 % i Tyskland, 78 % i Italien och 61 % i Frankrike ([5]).

4.5 I förslaget fastställs obligatoriska mål för återanvändning och påfyllning av flaskor för alkoholhaltiga drycker. Viktiga ekonomiska aktörer är dock av den bestämda uppfattningen att dessa mål kan leda till betydande utmaningar när det gäller både tillgång och folkhälsorisker, eftersom flaskor normalt används av konsumenterna även för andra praktiska ändamål. Denna obligatoriska återanvändning kan komma att orsaka problem, delvis på grund av infektioner till följd av uppkomst av patogener och bakterier, bland annat.

5. **Vatten- och markföroreningar från livsmedelsförpackningar**

5.1 Vid deponering av förpackningar– inte minst av plast – kan, utöver den oacceptabelt kraftiga föroreningen av marken och miljön, kemikalier från materialet, såsom bläck och färger från märkningen, läcka ut i grundvattnet och marken.

5.2 Framför allt plastavfall förs ofta till planetens mest avlägsna regioner, till fara för människors, fåglars och vattenlevande organismers hälsa. Plastföroreningen av haven är nu så illa att FN:s chef för havsfrågor har kallat det en global kris.

5.3 Havsföroreningar är bara en av plastens negativa effekter på ekosystemet. Enligt en studie slängs en tredjedel av all plast bort och hamnar i vattendrag eller mark. Andra studier ger vid handen att mängden mikroplastföroreningar i marken i världen över är mellan 4 och 23 gånger värre än mängden mikroplastföroreningar i våra hav.

5.4 Mikroplaster i marken kommer att ha en negativ inverkan på markdjurens (t.ex. daggmaskar) beteende och därmed sprida sjukdomar och orsaka andra skadliga effekter. Mikroplaster har även upptäckts hos nyfödda barn. Dessutom absorberar plast när den bryts ned skadliga ämnen såsom DDT när den väl befinner sig i mark och vattendrag.

6. **Förorening av luft och hav från livsmedelsförpackningar**

6.1 Livsmedelsförpackningsavfall som inte kan komposteras eller materialåtervinnas hamnar ofta i deponier, och ger upphov till utsläpp i luften av bl.a. växthusgaser. Deponier släpper ut metan, ammoniak och vätesulfid. Förbränningsugnar släpper i stället ut kvicksilver, bly, väteklorid, svaveldioxider, kväveoxider, partiklar och dioxiner, som är de farligaste föreningarna.

6.2 De flesta kaffemuggar och lock, kaffekapslar, behållare av polystyren, plastflaskor och plastlock, plastremmar, sexpackshållare och matkassar av plast är utformade för engångsbruk. Om de inte materialåtervinns proppar de igen våra vattendrag, där djuren misstar dem för mat eller fastnar i dem.

6.3 All plast som flyter runt i haven är otroligt skadlig för djuren. Enligt Ocean Conservancy ([6]) har plast påträffats hos 59 % av havsfåglarna, såsom albatrosser och pelikaner, hos 100 % av havssköldpaddorna och hos mer än 25 % av all fisk som provtagits vid fisk- och skaldjursmarknader.

6.4 Samtidigt som miljarder kilo plast, i biljoner bitar, flyter runt i havet och förs med av strömmarna, är endast omkring 5 % av denna mängd plast synlig på ytan. Resten flyter under ytan, eller har hamnat på havsbotten.

6.5 EESK anser att det är avgörande att uppmuntra till ekologisk återvinning av livsmedelsavfall och komposterbart livsmedelsförpackningsavfall, även med tanke på att separat insamling för ekologisk återvinning av livsmedelsavfall kommer att vara obligatorisk från och med den 31 december 2023. Restprodukter från boskap, såsom stallgödsel och flytgödsel, ger möjlighet att producera organiskt gödselmedel, biogas eller biometan.

([4]) https://www.statista.com/statistics/1258851/glass-recycling-rate-in-europe/
([5]) https://feve.org/glass_recycling_stats_2018/
([6]) https://oceanconservancy.org/about/

7. **Allmänna kommentarer**

7.1 EESK stöder kommissionens ambition att se över kraven för förpackningar och förpackningsavfall i syfte att begränsa mängden förpackningar på EU:s inre marknad i fråga om volym och vikt, förhindra uppkomsten av onödigt förpackningsavfall, främja materialåtervinning av hög kvalitet och öka förpackningarnas materialåtervinningsbarhet och återanvändning.

7.2 Varje översyn av lagstiftningen om förpackningar och förpackningsavfall bör vara helt anpassad till de övergripande målen i EU:s gröna giv (klimatneutralitet, hållbar användning av naturresurser och miljöskydd) och bör vara förenlig med relaterad lagstiftning, såsom handlingsplanen för den cirkulära ekonomin, ramdirektivet om avfall, direktivet om engångsplast, ekodesigndirektivet samt EU:s lagstiftning om material avsedda att komma i kontakt med livsmedel.

7.3 EESK betonar behovet av strikta kriterier när det gäller förpackningars materialåtervinningsbarhet. Förpackningar bör anses vara materialåtervinningsbara om förpackningen kan materialåtervinnas ett flertal gånger i ett permanent materialkretslopp och inte enbart när konstruktionskriterierna är uppfyllda och materialen samlas in och sorteras separat utan kontaminering.

7.4 EESK anser att procentkriterierna för att förpackningar ska materialåtervinnas i större skala bör kompletteras med ett kvantitativt krav som omfattar ett tillräckligt antal EU-medlemsstater.

7.5 Kommittén stöder införandet av klasser för materialåtervinningsbarhet, baserade på kriterier för design för materialåtervinning för förpackningskategorier. EESK anser att harmonisering är välkommen när det gäller alla material, och hoppas på en utfasning av förpackningar i klass E senast 2030.

7.6 2020 uppgick den genomsnittliga materialåtervinningsgraden i hela EU till 85,5 % för stålförpackningar, 74 % för glasförpackningar och 82 % för pappersförpackningar. Kretsloppen för dessa material är relativt effektiva. Antagandet av ett mål för innehåll av återvunnet material för stålförpackningar, till exempel, skulle dock kunna leda till destabilisering och fragmentering av marknaden för sekundära råvaror/skrot och få en negativ miljöpåverkan. Obligatoriska mål för innehåll av återvunnet innehåll bör endast tillämpas på specifika förpackningsgrupper och material, där deras införande skulle kunna leda till förbättringar på marknaden och ökad användning av återvunnet material (t.ex. plast).

7.7 EESK belyser det faktum att marknadsandelar för olika förpackningsmaterial i medlemsstaternas totala volym av förpackningsavfall bör beaktas vid bedömningen av potentialen för avfallsminskning. Minskningsmål bör fastställas för varje förpackningsmaterial (plast, papper, järnmetall, aluminium osv.), med beaktande av hur materialåtervinningsgraden utvecklas över tiden, för att säkerställa lika villkor och förhindra att vissa förpackningsmaterial i onödan ersätts av alternativ med låg materialåtervinningsbarhet.

7.8 EU:s medlemsstater bör effektivt uppmuntras att stödja nya investeringar i infrastruktur och materialåtervinningsteknik samt i forskning och utveckling.

7.9 EESK anser att översynen av direktivet om förpackningar och förpackningsavfall också bör åtföljas av en översyn av deponidirektivet i syfte att minska deponeringen av förpackningsavfall. Att minska mängden avfall som hamnar i deponier skulle vara i linje med EU:s åtagande att materialåtervinna och minska avfallet.

7.10 I den reviderade förordningen bör principen om materialneutralitet respekteras och tillämpas, dvs. att tillåta ett val av förpackningsmaterial på grundval av dess lämplighet för särskild användning, dess tekniska och strukturella egenskaper och dess övergripande miljöprofil.

8. **Särskilda kommentarer**

8.1 Utöver den föreslagna lagstiftningen, om bland annat märkning, kommunikation, insamling, sortering och återanvändning, anser EESK att medlemsstaterna bör överväga att införa begränsningar i tillverkningen av förpackningsmaterial, eventuellt kompletterade med skatteinstrument, för att hålla tidsfristerna i den gröna given.

8.2 EESK föreslår att EU och medlemsstaterna med alla tillgängliga medel stöder möjligheten till materialåtervinning och återanvändning av förpackningar, antingen genom att uppmuntra till användning av återvinningsbara eller förnybara materialalternativ eller genom att avskräcka från förpackningsmaterial med låg återvinningsbarhet.

8.3 Ekonomiska aktörer som är verksamma inom denna viktiga sektor och som har ett stort ansvar för sina anställda och deras arbetstillfällen bör få ekonomiskt stöd av medlemsstaterna under en övergångsprocess.

8.4 Tydliga nationella och internationella strategier bör inrättas för att upptäcka avfallsproducenter vars avfall transporteras till andra medlemsstater.

8.5 Medlemsstaterna bör uppmuntra berörda parter att ta fram nya idéer till förpackningar och korrekt märkning i syfte att uppfylla målen i den gröna given och undvika bedrägerier i samband med produkter av europeiskt ursprung.

8.6 Kommunernas roll i avfallsinsamling och avfallshantering bör definieras tydligt för att undvika en uppsjö av olika förfaranden och infrastrukturer för avfallshantering.

Bryssel den 27 april 2023.

Oliver RÖPKE
Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs ordförande